

Dosarul nr.3ra-1216/18

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (Jud: C. Roșca)

instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (Jud: A. Bostan, V. Negru, A. Pahopl)

DECIZIE

17 octombrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul

Judecători:

Tatiana Vieru

Galina Stratulat

Nicolae Craiu

Victor Burduh

Nina Vascan

examinând cererea de recurs declarat de către Inspectoratul General al Poliției, în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Gheorghe Popa împotriva Inspectoratului General al Poliției cu privire la încasarea prejudiciului material cu titlul de indemnizației unică de concediere, penalității de întârziere și a cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 6 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul depus de Inspectoratul General al Poliției și s-a menținut hotărârea din 3 mai 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru,

c o n s t a t ă :

La 30 mai 2016, Gheorghe Popa a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General al Poliției cu privire la încasarea prejudiciului material cu titlul de indemnizației unică de concediere, penalității de întârziere și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamantul Gheorghe Popa a indicat că, prin ordinul nr. 380 ef. din 27 iunie 2014 al Inspectoratului General al Poliției cu privire la întreruperea raporturilor de serviciu, rezilierea contractului individual de muncă, a încetat serviciul în politie, precum și contractul individual de muncă în corespundere cu Legea cu privire la activitatea poliției și statutul polițistului nr. 320 din 27 decembrie 2012.

Gheorghe Popa a indicat că la eliberarea din serviciu în legătură cu pensionarea, Inspectoratul General al Poliției urma să-i achite indemnizație unică de concediere în mărime de 14 salarii lunare în sumă totală de 66 368,82 lei.

Reclamantul Gheorghe Popa a menționat că, la 23 iunie 2015, Inspectoratul General al Poliției i-a achitat indemnizația unică de concediere în sumă de 54 422,43 lei, iar restul sumei în mărime de 11 946,39 lei a fost reținută ca impozit pe venit.

În acest context reclamantul a notat că, indemnizația unică a fost achitată cu 361 zile întârziere, fiind reținută suma de 11 946,39 lei în baza modificărilor operate în Codul Fiscal prin Legea nr. 71 din 12 aprilie 2015, în vigoare din 1 mai 2015, potrivit căreia au fost abrogate prevederile art. 20 lit. g) Cod fiscal, care stabileau ca tip de venit neimpozabil indemnizația de concediere.

Astfel reclamantul a explicat că dreptul la obținerea indemnizației a survenit la 27 iunie 2014, înainte de operarea modificărilor în Codul Fiscal prin Legea nr. 71 din 12 aprilie 2015, în vigoare din 1 mai 2015, însă din vina angajatorului exprimată prin neonorarea la timp a obligațiilor financiare i-a fost cauzat un prejudiciu material.

Nefiind de acord cu suma reținută drept impozit pe venit, reclamantul a depus o cerere în adresa Inspectoratului General al Poliției, prin care a solicitat achitarea integrală a indemnizației de concediere.

Prin răspunsul nr. 34/2-P-46/16 din 25 martie 2016 a Inspectoratului General al Poliției, cererea reclamantului a fost respinsă, deoarece reținerile au fost efectuate în conformitate cu legislația și actele normative în vigoare.

Solicită Gheorghe Popa încasarea din contul Inspectoratului General al Poliției în beneficiul său a prejudiciului material cu titlul de indemnizației unică de concediere în sumă de 11 946 lei și încasarea penalității de întârziere în mărime de 23 934 lei.

Prin hotărârea din 3 mai 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, s-a admis parțial acțiunea depusă de Gheorghe Popa. S-a încasat din contul Inspectoratului General al Poliției în beneficiul lui Gheorghe Popa prejudiciul material cu titlul de indemnizației unică de concediere în mărime de 11 946,39 lei, penalitatea de întârziere în sumă de 11 944,80 lei (180 zile de întârziere). În rest pretențiile cu privire la încasarea penalității au fost respinse (f.d. 71-76).

Prin decizia din 6 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul depus Inspectoratul General al Poliției și s-a menținut hotărârea din 3 mai 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru (f.d. 94-99).

La 7 mai 2018, Curtea de Apel Chișinău a expediat în adresa participanților la proces copia deciziei adoptate (f.d. 100).

La 13 iulie 2018, Inspectoratul General al Poliției a depus recurs împotriva deciziei din 6 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi decizii cu privire la respingerea acțiunii.

Recurentul Inspectoratul General al Poliției, în motivarea recursului, a indicat că instanțele de judecată la adoptarea hotărârilor contestate, au aplicat și interpretat eronat normele dreptului material aplicabile raportului juridic litigios în partea admiterii acțiunii.

Recurentul a menționat că la examinarea cauzei, instanțele de judecată au dat apreciere doar argumentelor invocate de intimat și nu s-a condus de rigorile art. 10 alin. (1) din Legea cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului, care

prevede expres că poliția este finanțată de la bugetul de stat și din alte surse neinterzise de lege.

În acest sens recurentul a relatat că cheltuielile la capitolul indemnizații la încetarea raporturilor de muncă sunt de ordin neprevăzut și nu au putut fi prevăzute la planificarea bugetului pe anul 2014, astfel depășind sumele alocate în acest sens.

De asemenea recurentul a specificat că instanțele nu au ținut cont că în vederea achitării datoriilor, Inspectoratul General al Poliției a înaintat un șir de demersuri în adresa conducerii Ministerului Afacerilor Interne, Ministerului Finanțelor, care este organul ierarhic superior cu solicitarea de alocare a surselor financiare.

Recurentul a invocat că la 28 aprilie 2015 a intrat în vigoare Legea bugetului de stat pentru anul 2015, astfel în luna mai 2015 au fost înaintate spre aprobare Ministerului Afacerilor Interne și Ministerului Finanțe planurile de finanțare cu planificarea surselor financiare pentru plata indemnizațiilor de concediere.

Astfel recurentul a notat că între timp, prin Legea nr. 71 din 12 aprilie 2015, în vigoare din 1 mai 2015, a fost abrogată art. 20 lit. g) Cod fiscal în calitate de sursă de venit neimpozabilă indemnizația de concediere. Ministerul Afacerilor Interne în scopul aplicării corecte a prevederilor art. 20 lit. g) Cod fiscal a intervenit cu demersuri în adresa Serviciului Fiscal de stat și Ministerului Finanțelor, care prin răspunsuri au indicat asupra obligativității de impozitare a venitului obținut din indemnizația unică de concediere.

Consideră că prevederile art. 330 Codul muncii urmează a fi analizate prin coroborare cu prevederile enunțate mai sus, deoarece alin. (1) din articolul 330 Codul muncii stabilește exhaustiv cazurile în care de facto este stabilită vinovăția angajatorului. Respectiv recurentul a indicat că nici una din cazurile stabilite la art. 330 alin. (1) Codul muncii nu pot fi imputate Inspectoratului General al Poliției.

La 13 august 2018, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție i-a comunicat cererea de recurs depusă de Inspectoratul General al Poliției lui Gheorghe Popa, informându-l că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu a fost prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La 24 august 2018, Gheorghe Popa a depus referință la cererea de recurs, prin care a solicitat declararea recursului ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Astfel, prin prisma dispoziției citate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră în termen recursul declarat de Inspectoratul General al Poliției la 13 iulie 2018 împotriva deciziei din 6 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, din următoarele motive.

În procedura de filtru, instanța de recurs a reținut că decizia integrală a instanței de apel din 6 februarie 2018 a fost expediată în adresa părților la 7 mai 2018, însă la materialele cauzei nu există dovada recepționării efective de către recurent a deciziei Curții de Apel Chișinău expediată de instanța de apel (f. d. 100).

Totodată, completul judiciar menționează că la 17 mai 2018, Judecătoria Chișinău, sediul Centru a expediat în adresa Inspectoratului General al Poliției

decizia instanței de apel, iar conform avizului de recepție se confirmă faptul că recurentul a recepționat copia deciziei instanței de apel la 28 mai 2018 (f.d. 104) .

În aceeași ordine de idei, materialele cauzei au confirmat faptul că recursul nu a fost examinat anterior, fiind respectate, totodată, dispozițiile art. 430 din Codul de procedură civilă.

Prin încheierea din 10 octombrie 2018 a Curții Supreme de Justiție recursul supus judecării a fost considerat admisibil spre examinare în fond (f. d.137).

În conformitate cu art. 441 din Codul de procedură civilă, în cazul în care recursul este considerat admisibil, un complet din 5 judecători examinează fondul recursului.

În corespundere cu art. 444 din Codul de procedură civilă, recursul s-a examinat fără înștiințarea participanților la proces, însă data și ora ședinței a fost plasată pe pagina web a Curții Supreme de Justiție. Astfel, Colegiul a decis inoportună invitarea acestora, întrucât argumentele expuse în cererea de recurs au fost formulate cu suficientă precizie pentru a permite instanței verificarea legalității hotărârii atacate. Totodată, toate punctele de drept care puteau exista în această cauză pot fi cercetate și soluționate în mod adecvat pe baza înscrisurilor prezente la dosar. În esență, recurentul și intimații au avut posibilitatea să își prezinte poziția în scris și să răspundă la concluziile părții adverse. Mai mult, nici un participant nu a solicitat audierea publică a cauzei sale (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Auza Vilho Eskelinen și alții v. Finlanda*, 19 aprilie 2007, parag. 72 – 75, *Eriksson v. Suedia*, 12 aprilie 2012, parag. 66, 72, *Pönkä v. Estonia*, 8 noiembrie 2016, parag. 33 – 34).

Suplimentar, în parag. 26 – 27 din decizia Curții Constituționale nr. 95 din 19 decembrie 2016 privind excepția de neconstituționalitate a articolului 444 din Codul de procedură civilă, Curtea a statuat că în cazul procedurilor care au ca obiect autorizarea unui apel sau care consacră verificarea unor aspecte de drept, și nu de fapt, sunt îndeplinite condițiile articolului 6 din Convenție chiar dacă instanța de apel sau de recurs nu oferă reclamantului posibilitate să se exprime în fața sa, în persoană. Iar, în esență nu este afectat accesul liber la justiție.

Verificând decizia contestată în raport cu criticile formulate, în limitele controlului de legalitate și temeiurilor de drept invocate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Inspectoratul General al Poliției este întemeiat și urmează a fi admis parțial.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură civilă, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul și să caseze integral sau parțial decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, pronunțând o nouă hotărâre.

În conformitate cu articolul 432 alin. (2) lit. a) și c) din Codul de procedură civilă, se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească: nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată și a interpretat în mod eronat legea;

Alineatul 4 din lege citată prevede că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească

a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din perspectiva acestor temeieri, recurentul a invocat că prevederile art. 330 Codul muncii urmează a fi analizate prin coroborare cu circumstanțele cauzei, deoarece alin. (1) din articolul 330 Codul muncii stabilește exhaustiv cazurile în care de facto este stabilită vinovăția angajatorului. Respectiv recurentul a indicat că nici una din cazurile stabilite la art. 330 alin. (1) Codul muncii nu pot fi imputate Inspectoratului General al Poliției pentru achitarea penalității .

Cu privire la argumentele date, instanța de recurs învederează că are competență de a efectua un control al legalității deciziei atacate, nu și temeiniciei ei în fapt. Astfel, se vor reține circumstanțele de fapt, privite în ansamblu, care au fost stabilite de instanțele de judecată în fazele procesual anterioare, cu excepția situației în care constatările lor pot fi considerate arbitrare sau vădit nerezonabile.

Astfel instanța de recurs notează că circumstanțele cauzei prezentate de părți și determinate de instanțele de judecată în fazele procesuale anterioare denotă că prin ordinul Inspectoratului General al Poliției nr. 380 ef din 27 iunie 2014, Gheorghe Popa a încetat serviciul în poliție, precum și contractul individual de muncă conform art. 47 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 320 din 27 decembrie 2012 cu privire la activitatea poliției și statutul polițistului, în legătură cu împlinirea vechimii în muncă ce permite dreptul la pensie (f. d.9).

În acest context, Colegiul de control judiciar reiterează că prin certificatul Inspectoratului de poliție Ungheni nr. 2416 din 19 februarie 2016, se confirmă faptul că la momentul eliberării din serviciu și anume 27 iunie 2014, angajatorul nu i-a achitat lui Gheorghe Popa indemnizația de eliberare din serviciu (f. d. 10).

Conform informației nr. 202 din 29 februarie 2016, eliberată de Inspectoratul General al Poliției, se certifică faptul că, lui Gheorghe Popa i-a fost calculată indemnizația de concediere în mărime de 66 368,82 lei, fiind reținut din această sumă impozitul pe venit în sumă de 11 946,39 lei (f.d. 11).

Respectiv prin ordinul de plată nr. 316063285 din 24 iunie 2015, angajatorul a transferat la contul cardului bancar a lui Gheorghe Popa, indemnizația de concediere în mărime de 54 000 lei (f.d. 13).

Instanța de recurs remarcă că din certificatul Inspectoratului de poliție Ungheni nr. 2416 din 19 februarie 2016, rezultă că din indemnizația de concedere în mărime de 66 368,82 a fost reținut impozitul pe venit în sumă de 11 946,39 lei, dat fiind faptul că începând cu 1 mai 2016, indemnizația de concediere cade sub incidența art. 18 lit. o) Cod fiscal, ca sursă de venit impozabilă (f. d. 10).

Nefiind de acord cu reținerea sumei drept impozit pe venit, Gheorghe Popa a depus cerere în adresa Inspectoratului General al Poliției, prin care a solicitat încasarea prejudiciului material cu titlul de indemnizației unică de concediere reținută drept impozit pe venit în mărime de 11 946,39 lei (f.d. 6).

Prin răspunsul nr. 34/2-P/16 din 25 martie 2016 a Inspectoratului General al Poliției, cererea a fost respinsă, deoarece începând cu 1 mai 2016, indemnizația de concediere cade sub incidența art. 18 lit. o) Cod fiscal, ca sursă de venit impozabilă (7-8).

Astfel, Gheorghe Popa a considerat că Inspectoratul General al Poliției a încălcat prevederile Codului fiscal existente la momentul încetării contractului individual de muncă și Codul muncii și a înaintat prezenta cerere de chemare în judecată cu privire la încasarea prejudiciului material cu titlul de indemnizației unică de concediere, penalității de întârziere și a cheltuielilor de judecată.

Instanța de recurs remarcă că, atât prima instanța, cât și instanța de apel, fiind investite cu judecarea prezentei cauze, au hotărât că pretențiile înaintate de Gheorghe Popa împotriva Inspectoratului General al Poliției sunt întemeiate și urmează a fi admise parțial și au dispus încasarea din contul Inspectoratului General al Poliției în beneficiul lui Gheorghe Popa prejudiciul material cu titlul de indemnizației unică de concediere în mărime de 11 946,39 lei și penalitatea de întârziere în sumă de 11 944,80 lei (180 zile de întârziere). În rest pretențiile cu privire la încasarea penalității au fost respinse.

Cu privire la acțiunea înaintată împotriva Inspectoratului General al Poliției, instanța de apel a conchis că neîntemeiat a fost reținută suma de 11 946,39 lei drept impozit pe venit, deoarece Gheorghe Popa a fost eliberat din funcție la 27 iunie 2014, iar modificările în art. 20 Cod fiscal, prin care indemnizația de concedere a fost exclusă din sursa de venit neimpozabilă au intrat în vigoare la 1 mai 2015. Totodată instanța de apel a apreciat drept neîntemeiată întârzierea privind plata indemnizației de concedere, fapt pentru care a fost încasată penalitatea de întârziere în sumă de 11 944,80 lei.

Intimatul Gheorghe Popa a preluat considerentele Curții de Apel Chișinău și a menționat că soluția instanței este una întemeiată și legală.

Prin urmare, instanța de recurs constată că principala critică a recurentului în ceea ce privește acțiunea înaintată vizează interpretarea articolului 20 lit. g) Cod fiscal și a art. 330 Codul muncii.

În conformitate cu articolul 432 alin. (2) lit. c) din Codul de procedură civilă, se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească: a interpretat în mod eronat legea;

Conform art. 65 alin. (2) lit. c) din Legea cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului nr. 320 din 27 decembrie 2012, în cazul eliberării din serviciu în legătură cu pensionarea sau din cauza reducerii personalului ori a lichidării subdiviziunii, polițistului i se acordă o indemnizație unică în corespundere cu vechimea calendaristică în serviciu în Poliție, de la 15 la 20 de ani în mărime de 10 salarii lunare.

Potrivit art. 20 lit. g) Cod fiscal în redacția Legii din 08 februarie 2007, indemnizațiile de concediere stabilite conform legislației, este o sursă de venit neimpozabilă.

Art. 143 alin. (1) lit. a) Codul muncii prevede că dacă nu se contestă cuantumul tuturor sumelor ce se cuvin salariatului de la unitate, efectuarea achitărilor se face în caz de încetare a contractului individual de muncă cu un salariat care continuă să lucreze până în ziua eliberării din serviciu – în ziua eliberării.

Prin prisma dispozițiilor legale evocate, Colegiul lărgit stabilește corectitudinea concluziei instanțelor de judecată ierarhic inferioare cu privire la temeinicia cerinței

lui Gheorghe Popa cu privire la încasarea indemnizației restante de eliberare din serviciu în sumă de 11 946, 39 lei.

La acest capitol, instanța de judecată subliniază că Inspectoratul General al Poliției la achitarea indemnizației de concediere lui Gheorghe Popa la 24 iunie 2015 incorect a aplicat instituția impozitării prin prisma art. 20 lit. g) Cod fiscal în redacția Legii din 15 aprilie 2015, în vigoare din 1 mai 2015, deoarece indemnizația unică de concediere urma a fi achită lui Gheorghe Popa la data concedierii acestuia, 27 iunie 2014, perioadă în care indemnizațiile unice de concediere erau atribuite la sursele de venit neimpozabile.

Sub acest aspect, Colegiul lărgit notează că raportul juridic dintre părți a fost consumat la ziua semnării ordinului de concediere și la acest moment cadrul legal excepta de la impozitare indemnizația de concediere convenită lui Gheorghe Popa.

Prin urmare, instanța de recurs remarcă că achitarea indemnizației unice lui Gheorghe Popa la 24 iunie 2015, după modificare art. 20 din Codul fiscal nu justifică impozitarea acesteia, deoarece legea fiscală nu are efect retroactiv, fapt ce direct rezultă din art. 3 alin. (4) Cod fiscal potrivit căruia impozitarea se efectuează în baza prezentului cod și a altor acte normative adoptate în conformitate cu acesta, publicate în mod oficial, și care sunt în vigoare pe perioada stabilită pentru achitarea impozitelor și taxelor.

Cu privire la pretenția privind încasarea din contul Inspectoratului General al Poliției a penalității, recurentul a invocat că nu a fost constatată vinovăția acestuia în achitarea indemnizației lui Gheorghe Popa în termenul stabilit de legislația muncii.

Intimatul a participat la examinarea cauzei și a susținut că argumentele recurentului sunt declarative și nu sunt probate.

Colegiul judiciar observă că instanțele de judecată au admis capătul de cerere ce se referă la încasarea penalității, din motivul că indemnizația de concediere a fost achitată cu întârziere din vina angajatorului.

Conform art. 330 alin. (2) Codul muncii, în caz de reținere, din vina angajatorului, a salariului (art. 142), a indemnizației de concediu (art. 117), a plăților în caz de eliberare (art.143) sau a altor plăți (art.123, 124, 127, 139, 186, 227 lit. j), 228 alin. (8) etc.) convenite salariatului, acestuia i se plătesc suplimentar, pentru fiecare zi de întârziere, 0, 1 la sută din suma neplătită în termen.

În speță, prin prisma normei enunțate instanța de recurs reține că nu a fost probată vina angajatorului la întârzierea achitării plăților de concediere a reclamantului.

În susținerea acestei opinii se va reține prevederile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 320 din 27 decembrie 2012 cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului care stipulează că poliția este finanțată de la bugetul de stat și alte surse neinterzise de lege.

Prin adoptarea Legii nr. 320 din 27 decembrie 2012 cu privire la activitatea Poliției și statutului polițistului, au fost puse în aplicare unele garanții sociale, care necesită surse financiare suplimentare, fiind totodată majorate și cuantumurile indemnizației la încetarea raporturilor de muncă.

În raport de această normă legală, în speță se constată că Gheorghe Popa a întrerupt raportul de muncă la 27 iunie 2014, iar indemnizația de concediere a fost achitată la 24 iunie 2015.

Astfel, analizând circumstanțele enunțate în raport cu normele de drept supra citate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră neîntemeiată concluzia instanțelor de judecată cu privire la încasarea penalității în mărime de 11 944, 80 lei, deoarece nu a fost probată vina angajatorului la întârzierea achitării plăților de concediere lui Gheorghe Popa.

În acest context, instanța de recurs indică că, în bugetul Inspectoratului General de Poliție pentru anul 2014 nu a fost inclus la capitolul cheltuieli, achitarea indemnizației de eliberare lui Gheorghe Popa. Mai mult, colegiul statuează că bugetul de stat pentru anul 2015 a fost aprobat prin Legea bugetului de stat pentru anul 2015 nr. 72 din 12 aprilie 2015, în vigoare din 28 aprilie 2014. Respectiv în urma alocării surselor financiare suplimentare, angajatorul benevol la 24 iunie 2015 a transferat la contul de card a lui Gheorghe Popa indemnizația de concediere.

Prin urmare, neachitarea în termen a indemnizației lui Gheorghe Popa a fost condiționată de aprobarea bugetului, care nu este în sarcina Inspectoratului General de Poliție, ci a Ministerului Afacerilor Interne și altor organe de resort.

Succesiv este de accentuat că Inspectoratul General al Poliției a întreprins măsuri în vederea soluționării chestiunii respective, fapt ce se confirmă prin demersurile nr. 34/5-593 din 6 februarie 2014, nr. 34/5-201 din 4 septembrie 2014 și nr. 30/316 din 21 octombrie 2014, potrivit cărora Inspectoratul General al Poliției a fost solicitat Ministerului Afacerilor Interne și Ministerului Finanțelor alocarea surselor financiare suplimentare în scopul stingerii datoriilor (f.d. 51-55).

Din aceste considerente, instanța de recurs conchide că instanțele de judecată incorect au apreciat circumstanțele cauzei, constatând că în speță au relevanță sancțiunile prevăzute la art. 330 alin. (2) Codul muncii, pentru calcularea unei penalități în mărime de 0,01% din suma achitată cu întârziere.

Pentru considerentele menționate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite recursul declarat, de a casa decizia din 6 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău și hotărârea din 3 mai 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, în partea admiterii acțiunii cu privire la încasarea penalității cu emiterea în această parte a unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e:

Se admite cererea de recurs declarată de Inspectoratul General al Poliției.

Se cazează decizia din 6 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău și hotărârea din 3 mai 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Gheorghe Popa împotriva Inspectoratului General al Poliției cu privire la încasarea prejudiciului material cu titlul de indemnizației unică de concediere, penalității de întârziere și a cheltuielilor de

judecată, în partea admitterii pretenției cu privire la încasarea penalității, și se pronunță în această parte o nouă hotărâre:

Se respinge ca fiind neîntemeiată acțiunea depusă de Gheorghe Popa împotriva Inspectoratului General al Poliției cu privire la încasarea penalității de întârziere.

În rest, decizia din 6 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău și hotărârea din 3 mai 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru se mențin.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței,
Judecătorul

Tatiana Vieru

Judecătorii

Galina Stratulat

Nicolae Craiu

Victor Burduh

Nina Vascan